

Sygn. akt X C 2235/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód, (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., wniósł o zasądzenie od pozwanej B. R. kwoty 294,10 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że dochodzona przez niego wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną z (...) S.A. jako wierzycielem pierwotnym umowy o numerze abonenckim (...), której przedmiotem było świadczenie usług telekomunikacyjnych. Ww. operator wystawił noty obciążeniowe, do czego był uprawniony w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta. Wówczas dostawcy usług przysługiwało żądanie zwrotu ulgi, przyznanej abonentowi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. (...) S.A. zawarł z powodem umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 24 lutego 2017 r. oraz porozumienie nr 4 z dnia 17 marca 2017 r. do niej, na mocy których powód nabył wierzytelność, przysługującą wierzycielowi pierwotnemu. Dowodem skutecznego nabycia przez powoda dochodzonego roszczenia jest wyciąg z elektronicznego załącznika do ww. porozumienia oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego.

Pozwana, B. R., obecnie Ż., nie stawiała się na rozprawie i nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił, co następuje:

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł w dniu 24 lutego 2017 r. z powodem - (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności, której przedmiotem było ustalenie zasad, w oparciu o które nastąpi przeniesienie – w rozumieniu przepisów art. 509 i n. Kodeksu cywilnego – przez Cedenta na rzecz Cesjonariusza istniejących i wymagalnych wierzytelności pieniężnych względem byłych abonentów Cedenta, zwanych dalej dłużnikami, z którymi umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały rozwiązane lub wygasły, wynikających z niezapłaconych należności głównych (faktur i not obciążeniowych) oraz odsetek z tytułu świadczenia przez Cedenta usług telekomunikacyjnych na podstawie zawartych umów.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności, k. 15)

W dniu 17 marca 2017 r. powód i (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarli porozumienie nr 4 do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 24 lutego 2017 r.

(dowód: porozumienie, k. 10)

Zgodnie z wyciągiem z elektronicznego załącznika do porozumienia nr 4 z dnia 17 marca 2017 r. do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 24 lutego 2017 r., ww. umową objęta została wierzytelność wobec B. R..

(dowód: wyciąg z elektronicznego załącznika, k. 13)

W dniu 17 stycznia 2018 r. wystawiony został przez powodowy Fundusz – na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...), w którym stwierdzono, że powód nabył na podstawie porozumienia nr 4 z dnia 17 marca 2017 r. do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 24 lutego 2017 r. wierzytelność, przysługującą pierwotnemu wierzycielowi (...) S.A. z siedzibą w W. wobec pozwanej B. R.. Zobowiązanie wynika z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a jego wysokość na dzień wystawienia wyciągu wynosiło 294,10 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu, k. 9)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem powód nie wykazał, aby przysługiwało mu roszczenie, dochodzone pozwem.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów, złożonych przez stronę powodową, które nie były kwestionowane.

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 24 lutego 2017 r. oraz porozumienia nr 4 z dnia 17 marca 2017 r., na podstawie których miał nabyć dochodzoną od pozwanej wierzytelność od (...) S.A. z siedzibą w W..

Stosownie do art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień, przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż wierzytelność, stanowiąca przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Powyższe elementy muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy, przenoszącej wierzytelność. (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.)

W umowie przelewu wierzytelności, zawartej z (...) S.A. z siedzibą w W., wskazano jedynie zasady, w oparciu o które nastąpi przeniesienie – w rozumieniu przepisów art. 509 i n. Kodeksu cywilnego – przez Cedenta na rzecz Cesjonariusza istniejących i wymagalnych wierzytelności pieniężnych względem byłych abonentów Cedenta z tytułu zawartych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Podobnie w treści porozumienia nr 4 z dnia 17 marca 2017 r., na mocy którego nastąpiło przeniesienie wierzytelności, nie wskazano, jakie konkretnie wierzytelności są przedmiotem cesji. Powód przedłożył co prawda wydruk, stanowiący wyciąg z elektronicznego załącznika do porozumienia nr 4 z dnia 17 marca 2017 r. do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 24 lutego 2017 r., w którym wpisano B. R. (vide: karta 13), jednakże nie jest on dostatecznym dowodem na powyższą okoliczność. Nie został on przez nikogo podpisany, a co więcej nie wiadomo w sposób pewny, że odnosi się on do umowy, z której swoje prawa wywodzi powód, bowiem nie został z nią trwale połączony. Brak w nim również informacji o umowie, zawartej z pozwaną przez wierzyciela pierwotnego, tj. jej daty i numeru. Opisany wyciąg może być uznany jedynie za dowód tego, że wyciąg taki został wygenerowany. Nie jest dowodem, który pozwala na oparcie na nim stanu faktycznego co do treści, które są w nim zawarte. Powód miał możliwość przedłożenia załącznika do umowy cesji, który w sposób przewidziany w tej umowie jednoznacznie obrazowałby wolę obu stron co do przejścia konkretnej, indywidualizowanej wierzytelności na rzecz powoda – stosownie do treści art. 509 § 1 i 2 k.c., czego jednakże nie uczynił.

Wygenerowane elektronicznie pisma, nie zawierające podpisu, nie mogą być uznane za dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c. Elementem konstytutywnym dokumentu prywatnego i urzędowego jest m.in. podpis. Wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym jako „inny środek dowodowy”, przewidziany w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c. Brak jednak podstaw do uznania, że oświadczenie, zawarte w takim wydruku jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Ten środek dowodowy świadczy jedynie o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku. (por. B. Kaczmarek-Templin, Moc dowodowa dokumentu

elektronicznego w postępowaniu cywilnym, M. Praw. 2008, nr 5, str. 248 i nast.; D. Szostek, M. Świerczyński, Moc dowodowa dokumentu elektronicznego w postępowaniu cywilnym, M. Praw. 2007, nr 17, str. 935 i nast.)

Podnieść należy również, że powód nie przedłożył umowy, zawartej rzekomo przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem, ani żadnych dokumentów, z których by wynikało, iż pozwana nie wywiązała się z postanowień tej umowy – przy założeniu, że do zawarcia takiej umowy doszło. Tymczasem w przypadku cesji wierzytelności warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06). Powód tej okoliczności nie wykazał.

Dowodem na okoliczność istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia, ciężącego na pozwanej, jest – zdaniem powoda – wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 17 stycznia 2018 r. Tymczasem wyciąg ten jest dokumentem prywatnym, bowiem w postępowaniu cywilnym nie ma on mocy dokumentu urzędowego, co wynika wprost z art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, dane ujawnione w księgach rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanego przelewu oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Okoliczności te podlegają ogólnym regułom dowodowym, określonym w przepisach art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.06.2013 r., V CSK 329/12). Co więcej, samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. (vide: uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 07.10.2009 r., III CZP 65/09)

W konsekwencji powód nie wykazał nabycia wierzytelności, objętej pozwem, i jednocześnie swojej legitymacji czynnej w niniejszym procesie.

Wskazać należy, iż w sprawach cywilnych nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach stosownie do unormowania z art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., w myśl którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jego roszczenie. Od tego obowiązku nie zwalnia go treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych, przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych, doręczonych pozwanemu przed rozprawą.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy beczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie, nie budzą uzasadnionych wątpliwości, albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30).

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.

SSR Agnieszka Brzowska